

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 20 februari 1931 kl. 8 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående beredande av tilläggsersättning åt innehavare av livräntor enligt lagen angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 192, vilken behandlats av andra lagutskottet, har herr *Hage m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda, huruvida och i vilken omfattning de personer, som erhålla livräntor enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, borde i den mån behov därav föreligger beredas tilläggsersättning ävensom för riksdagen framlägga det förslag, vartill nämnda utredning kan föranleda.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för berörda yrkande, får utskottet hänvisa till motionen.

Lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall 1901 års lag. i arbete, vilken lag numera ersatts av lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete, innehöll i huvudsak följande bestämmelser: Arbetsgivare, vilken såsom yrke utövade i lagen angiven verksamhet, var pliktig att till arbetare, som skadades till följd av olycksfall i arbetet, utgiva viss ersättning. Avled arbetaren på grund av olycksfallet, skulle ersättning utgå till efterlevande änka och minderåriga barn. Ersättningsskyldighet ålåg jämväl staten eller kommun, därest de utövade sådan verksamhet, som i lagen avsågs, på yrkesmässigt sätt. Lagen omfattade icke arbete i, bland annat, jordbruk, hantverk eller handel. Om olycksfall i arbete medfört för framtiden bestående förlust eller minskning av arbetsförmågan, skulle — förutom sjukpenning under viss tid — i ersättning utgivas en årlig livränta, i förra fallet å 300 kronor och i senare fallet å det lägre belopp, som svarade mot arbetsförmågans minskning, dock att livränta icke skulle utgå i de fall, där ej arbetsförmågan blivit nedsatt med minst en tiondedel. Därest olycksfallet inom två år medfört döden, skulle utgivas, förutom begravningshjälp, till änka en årlig livränta å 120 kronor, så länge hon levde ogift, och till varje minderårigt barn en årlig livränta å 60 kronor, till dess det fyllt 15 år. Livräntor till efterlevande skulle dock

ej utgå med mera än sammanlagt 300 kronor. Arbetsgivare var berättigad att i riksförsäkringsanstalten försäkra sina arbetare mot olycksfall med den verkan, att arbetsgivaren, så långt försäkringen räckte, blev fri från ersättningskyldighet enligt lagen. Arbetsgivare, som på grund av inträffat olycksfall var skyldig att utgiva livränta, kunde även genom inköp i riksförsäkringsanstalten av sådan livränta befria sig från betalningsskyldigheten. Slutligen var arbetsgivare givetvis oförhindrad att i enskild försäkringsanstalt försäkra sina arbetare mot olycksfall.

Frågans tidigare behandling.

Redan under den tid, då 1901 års lag var gällande, väcktes förslag om höjning av de enligt densamma utgående livräntorna. Förslaget vann emellertid icke riksdagens bifall.

I anledning av en riksdagsskrivelse 1917 föreslog Kungl. Maj:t i en till 1918 års riksdag avlåten proposition viss höjning av sådana livräntor, som utgingo till i statens tjänst skadade arbetare eller deras efterlevande enligt de i 1901 års lag angivna grunder, dock i fråga om livräntor till skadade arbetare endast sådana, som uppingo till minst 90 kronor om året. Riksdagen fastställde höjningen till 75 procent. Vid 1921 års riksdag ökades dessa livräntor ytterligare, i det att höjningen då bestämdes till 125 procent.

Vid flera tillfällen hava, efter det 1901 års lag ersatts med en ny, i riksdagen förslag väckts om höjning av även andra enligt nämnda lag utgående livräntor än de nyss berörda. Motioner i denna fråga väcktes sålunda vid 1919, 1921, 1924 och 1925 års riksdagar. I anledning av fyra särskilda vid sistnämnda års riksdag väckta motioner hemställde riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t, (nr 315), att Kungl. Maj:t måtte låta verkställa utredning, huruvida och i vilken omfattning de personer, som erhålla livräntor enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, borde, i den mån behov därav föreläge, beredas tilläggsersättning, ävensom för riksdagen framlägga det förslag, vartill nämnda utredning kunde föranleda.

Genom beslut den 24 juli 1925 anbefalldes Kungl. Maj:t riksförsäkringsanstalten och pensionsstyrelsen att verkställa den av riksdagen begärda utredningen.

Uti ett den 28 oktober 1925 dagtecknat yttrande anförde dessa ämbetsverk, bland annat:

Det torde ej kunna förnekas, att behovet av hjälp kan vara betydande för många av ifrågavarande invalider. Någon rättsgrund för ett statens ingripande i detta fall kan dock svårligen förebringas. Visserligen har av motionärer vid riksdagen anförts, att på grund av den synnerligen bristfälliga lagstiftningen på förevarande område staten skulle hava viss ansvarighet för det svåra läge, vari ifrågavarande livräntetagare kunna befinna sig. Ett dylikt skäl kan dock knappast giva fog för ett statens ingripande.

Att staten härvidlag skulle träda emellan, skulle alltså vara betingat av statens allmänna hjälpverksamhet mot behövande i vissa fall.

Ur principiell synpunkt kan emellertid mot ett statens särskilda ingripande i detta fall göras mycket vägande erinringar. Statsmakterna hava

ju genom pensionsförsäkringslagen fixerat normerna för statens understödsverksamhet gentemot den invalida delen av befolkningen i allmänhet. Vid denna understödsverksamhet tages icke hänsyn till huruvida invaliditeten uppstått på ena eller andra sättet. Om arbetsoförmågan förorsakats av yrkessjukdom eller annan sjukdom, av olycksfall i arbete för annan räkning eller under arbete för egen räkning eller på grund av olycksfall utom arbete är enligt pensionsförsäkringslagen utan betydelse för frågan, huruvida understöd skall utgivas eller icke.

Den ifrågasatta höjningen av livräntorna enligt 1901 års lag skulle innebära, att en speciell grupp av personer uttages och göres till föremål för en särskild understödsverksamhet från statens sida. Även om behovet av hjälp kan vara betydande för många av ifrågavarande personer, gäller detta även för andra grupper, som endast komma i åtnjutande av de understöd, som utgå enligt pensionsförsäkringslagen. Ur principiell synpunkt kunna därför knappast verkliga skäl framläggas för att personer, som blivit invalider på grund av olycksfall vid sådana företag, som omfattades av 1901 års lag, och sålunda redan erhållit *någon* om ock ringa ersättning, skola understödjas av allmänna medel framför andra invalidgrupper.

Slår man in på en dylik väg, torde man icke kunna undkomma att i vissa fall gå vidare och pröva skälen för särskild understödsverksamhet även beträffande andra invalider. Ett dylikt förfaringsätt skulle emellertid icke endast medföra orättvisa gentemot grupper, som ej bliva delaktiga utav dessa speciella förmåner, utan även i viss mån verka förryckande på den understödsverksamhet, som staten nu medelst pensionsförsäkringen bedriver.

Då de personer, varom här är fråga, genom 1901 års lag erhållit viss ersättning, kunna starka skäl anföras för att exempelvis jordbrukets och sjöfartens olycksfallsskadade, vilka icke omfattades av nämnda lag, och efterlevande till sådana borde komma i åtnjutande av något understöd framför nu ifrågavarande livräntetagare.

Ämbetsverken anse, att understödsverksamheten gentemot livräntetagare enligt 1901 års lag bör regleras efter samma normer som understödsverksamheten beträffande andra invalidgrupper samt att det alltså ur principiell synpunkt kan anses föreligga skäl till särskilda åtgärder från statens sida till förmån för dessa livräntetagare.

Enär det emellertid kan tänkas, att statsmakterna i allt fall kunna vilja tråda hjälpende emellan, hava ämbetsverken övertvägt olika möjligheter härför.

Då Kungl. Maj:t anbefallt riks-försäkringsanstalten och pensionsstyrelsen att gemensamt verkställa ifrågavarande utredning, torde avsikten bland annat hava varit, att särskilt borde undersökas i vad mån inom allmänna pensionsförsäkringens ram någon förmån kunde beredas livräntetagarna enligt 1901 års lag.

Den enda form, under vilken detta rimligen skulle kunna tänkas ske, torde vara ett medgivande, att livränta enligt 1901 års lag ej skall räknas som inkomst vid beräkning av pensionstillägg eller understöd. Såsom sådan inkomst skall eljest enligt 7 § pensionsförsäkringslagen räknas all den inkomst av fast egendom, kapital och arbete, som någon skäligen kan antagas komma att tills vidare årligen åtnjuta, dock att såsom inkomst icke räknas avgiftspension enligt 6 §, ej heller, intill ett belopp av högst 300 kronor, pension på grund av frivilliga avgifter enligt 34 §. Förutom sistnämnda två undantag från regeln, att en persons samtliga inkomster skola medräknas, finnes

i 5 § i lagen den 8 juni 1915 om övergångsbestämmelser i anledning av lagen om allmän pensionsförsäkring ytterligare ett undantagsstadgande. enligt vilket vid bestämmande av årsinkomst enligt 7 § pensionsförsäkringslagen hänsyn icke skall tagas till understöd från Vadstena krigsmanshuskassa, genom flottans pensionskassa utgående pensioner till avskedade båtsmän och marin-soldater samt gratifikationer och pensioner från Invalidhusfonden. Detta undantagsstadgande lär ofta såväl från allmänhetens som från enskilda pensionstagares sida betraktas som en orättvisa. Beträffande de personer, som uppbära livränta enligt 1901 års olycksfallsersättningslag, gäller liksom i fråga om nyssnämnda understödstagare och gratialister, att de tillhöra en småningom försvinnande grupp. Det är emellertid att märka, att de senare tillerkänts berörda förmån på den grund, att de ägnat en del av sin tid åt statens tjänst, vilket icke är fallet med de förra. Pensionsstyrelsen har emellertid vid olika tillfällen uttalat sig för det principiellt riktiga i att upphäva de nu gällande undantagen. Sälunda föreslog pensionsstyrelsen i skrivelse till Kungl. Maj:ten den 23 februari 1921 i samband med en väsentlig höjning av pensionstilläggen, att pension på grund av obligatoriska avgifter skulle inräknas i inkomst enligt 7 § pensionsförsäkringslagen. Även statens besparingskommitté har uttalat sig i liknande riktning. I varje fall synes det av flera skäl vara betänkligt att utöka undantagen från ovanberörda, i 7 § angivna regel.

Rent principiellt sett måste det verka egendomligt, om en inkomstpost i förevarande hänseende skulle behandlas på annat sätt än en annan. Detta skulle bliva särskilt i ögonen fallande, om t. ex. en livränta enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag skulle räknas som inkomst, men icke en enligt 1901 års lag. Och ännu egendomligare skulle det te sig, om en livränta enligt 1901 års lag skulle räknas som inkomst, men icke en tilläggsersättning till en sådan livränta. En dylik anordning skulle dessutom verka synnerligen tyngande och förvillande ur ren arbetssynpunkt.

Med hänsyn till anförda förhållanden anse sig ämbetsverken böra bestämt avstyrka en utsträckning på antytt sätt av undantagen från bestämmelsen om inkomstberäkning enligt 7 § pensionsförsäkringslagen.

Om särskilda förmåner beviljas livräntetagare enligt 1901 års lag inom pensionsförsäkringens ram, skulle detta för övrigt endast komma vissa livräntetagare till godo, nämligen dem, som äro berättigade till pensionstillägg eller understöd enligt pensionsförsäkringslagen. Angående antalet av dessa är det synnerligen svårt att i det hela erhålla någon säker uppgift. Beträffande de personer, som på grund av olycksfallsförsäkring i riks-försäkringsanstalten åtnjuta livränta, har emellertid av verkställd undersökning synts framgå, att ungefär $\frac{1}{3}$ av olycksfallsinvaliderna med minst 50 procent invaliditet och något mera än $\frac{1}{2}$ av efterlevande änkor och barn till genom olycksfall i arbete omkomna jämväl uppburu pensionstillägg från allmänna pensionsförsäkringen.

För att mera allmänt kunna bereda livräntetagare enligt 1901 års lag tilläggsersättning måste särskilda statsmedel anvisas. Beträffande de villkor, under vilka dylik ersättning eventuellt bör beviljas, torde ämbetsverken få anföra följande.

Ämbetsverken återgävo därefter av riks-försäkringsanstalten verkställda beräkningar rörande sannolika beloppet av då utgående livräntor enligt 1901 års lag, vilka beräkningar utvisade följande:

Livräntans art	På grund av olycksfallsförsäkring i riksförsäkringsanstalten utgående		På grund av livränteköp i riksförsäkringsanstalten utgående		Övriga (uppskattade siffror)	
	Antal	Årligt belopp kronor	Antal	Årligt belopp kronor	Antal	Årligt belopp kronor
<i>Invalidlivräntor</i>	3,209	224,377	1,637	130,156	11,600	780,000
10—14 procent	941	31,254	188	6,464	3,250	105,000
15—29 "	1,544	92,803	950	56,422	5,900	345,000
30—49 "	431	54,884	297	31,384	1,425	145,000
50—100 "	293	54,436	202	35,886	1,025	185,000
<i>Efterlevande livräntor</i>	531	50,940	286	31,560	1,125	120,000
Änkor	315	38,160	240	28,800	875	105,000
Barn	216	12,780	46	2,760	250	15,000
Tillsammans	3,740	275,317	1,923	161,716	12,725	900,000

Därefter behandlade ämbetsverken olika förslag om höjning av ifrågakörande livräntor, därvid ämbetsverken förklarade sig anse lämpligt, att tilläggsersättningen för invalider skulle utgå med viss procent av det belopp, varmed livräntan överstege exempelvis 90 eller 150 kronor. Ämbetsverken anförde vidare:

För bedömning av kostnaderna för tilläggsersättning enligt denna princip hava tre olika exempel sammanställts, för vilka dessa kostnader uppskattats. Därvid har antagits, att tilläggsersättning skulle utgå enligt de grunder, som angivas i något av följande tre alternativ.

Alternativ I. Den årliga tilläggsersättningen för invalider bestämes till 250 procent av det belopp, varmed livräntan överstiger 150 kronor (50 procent invaliditet). Efterlevandelivräntorna höjas med 125 procent.

Alternativ II. Den årliga tilläggsersättningen för invalider bestämes till 300 procent av det belopp, varmed livräntan överstiger 150 kronor. Efterlevandelivräntorna höjas med 150 procent.

Alternativ III. Den årliga tilläggsersättningen för invalider bestämes till 200 procent av det belopp, varmed livräntan överstiger 90 kronor (30 procent invaliditet). Efterlevandelivräntorna höjas med 140 procent.

Kapitalvärdena i nedanstående sammanställningar äro beräknade för tidpunkten den 1 januari 1925.

För invalid- och efterlevandelivräntorna tillsammans skulle alltså erhållas följande resultat:

Livräntegrupp	Höjningens årliga belopp i 1,000-tal kr.			Höjningens kapitalvärde i 1,000-tal kr.		
	Alt. 1.	Alt. 2.	Alt. 3.	Alt. 1.	Alt. 2.	Alt. 3.
Utgående på grund av olycksfallsförsäkring i riksförsäkringsanstalten	89	107	141	1,050	1,260	1,764
Utgående på grund av livränteköp i riksförsäkringsanstalten	53	64	89	634	760	1,112
Övriga	228	274	387	2,926	3,512	5,185
Samtliga	370	445	617	4,610	5,532	8,061

För jämförelse hava motsvarande kostnader även uppskattats för det fall, att den årliga tilläggsersättningen skulle bestämmas till 125 procent av livräntans årliga belopp för efterlevandelivräntor samt för de invalidlivräntor, som uppgå till 150 kronor eller mera för år, respektive 90 kronor eller mera för år. Därvid hava följande resultat erhållits för invalid- och efterlevandelivräntorna tillsammans:

Livräntegrupp	Höjningens årliga belopp i 1,000-tal kr.		Höjningens kapitalvärde i 1,000-tal kr.	
	Gräns 150 kr.	Gräns 90 kr.	Gräns 150 kr.	Gräns 90 kr.
Utgående på grund av olycksfallsförsäkring i riksförsäkringsanstalten.....	131	188	1,657	2,489
Utgående på grund av livränteköp i riksförsäkringsanstalten	84	123	1,062	1,606
Övriga.....	381	562	5,147	7,776
Samtliga	596	873	7,866	11,871

Ämbetsverken vilja emellertid framhålla, att dessa sistnämnda alternativ äro behäftade med den olägenheten, att en invalid, vars livränta obetydligt understiger den angivna gränsen, icke skulle erhålla någon tilläggsersättning alls, under det att om livräntan uppgår till gränsvärdet, en betydlig tilläggsersättning skulle utgå. Exempelvis skulle en livränta av 90 kronor om året kunna höjas med ett belopp av 112 kronor 50 öre, under det att en invalid med 75 kronors årlig livränta icke skulle erhålla någon som helst tilläggsersättning.

Såsom ovan framhållits, äro emellertid de uppskattningar, som ligga till grund för dessa beräkningar, i vad de avse gruppen "övriga livräntor", att anse som ytterligt osäkra. Vid verkställandet av dessa uppskattningar har, såsom även tidigare anförts, hänsyn icke kunnat tagas till den omständigheten, att ett sannolikt icke obetydligt antal livräntor, understigande 45 kronor om året, utbytts mot ett kapital för en gång. Hänsyn har givetvis icke heller kunnat tagas till det förhållandet, att ett antal livräntor, även det sannolikt icke obetydligt, överhuvudtaget icke utgå. Orsakerna härtill kunna vara flerahanda, såsom obekantskap med lagens bestämmelser, särskilt under de första åren av dess giltighetstid, arbetsgivarens iråkade konkurs eller obestånd, livräntetagarens vistelse utomlands m. m. De för gruppen "övriga livräntor" angivna siffrorna äro därför att betrakta som en övre gräns, vilken med största sannolikhet icke kommer att uppnås.

Huru tilläggsersättningen skulle verka för den enskilde livräntetagaren enligt de tre först nämnda olika alternativen, framgår av nedanstående sammanställning, där emellertid endast invalidlivräntor medtagits.

Invaliditetsgrad	Livräntas grundbelopp kr.	Tilläggsersättning enligt			Tilläggsersättning med 125 procent för samtliga
		Alt. 1 kr.	Alt. 2 kr.	Alt. 3 kr.	
30 procent	90:—	—	—	—	112: 50
35 »	105:—	—	—	30:—	131: 25
50 »	150:—	—	—	120:—	187: 50
55 »	165:—	37: 50	45:—	150:—	206: 25
66 ² / ₃ »	200:—	125:—	150:—	220:—	250:—
75 »	225:—	187: 50	225:—	270:—	281: 25
100 »	300:—	375:—	450:—	420:—	375:—

I detta sammanhang torde emellertid böra påpekas, att om ifrågavarande livräntetagare beredes särskild tilläggsersättning, komme härigenom i en del fall rätten till understöd från pensionsförsäkringen att minskas eller helt bortfalla.

Det torde böra stadgas, att den, som under året näst före det, under vilket framställning om tilläggsersättning göres, varit taxerad till inkomst- eller förmögenhetsskatt, icke må beviljas sådan tilläggsersättning. Givetvis är det icke något hinder, att, om förhållandena sedan förändras och vederbörande icke vidare är taxerad, förnyad framställning kan göras. Vidare torde en bestämmelse böra införas av innehåll, att om den, som åtnjuter tilläggsersättning, sedermera blir taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt, må tilläggsersättningen indragas. I fall en inkomstgräns införes i enlighet med vad nu ifrågasatts, komma givetvis kostnaderna att något minskas. Huru stor minskningen kan komma att bliva, är emellertid omöjligt att på förhand förutsäga.

Såsom av ovanstående framgår, anse sig ämbetsverken av anförda principiella skäl böra avstyrka, att särskilda åtgärder vidtagas för att framför andra understödda de personer, som äro berättigade till livränta enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete. Därest emellertid statsmakterna skulle finna, att dessa principiella skäl icke böra stå hindrande i vägen utan att tilläggsersättning bör tillerkännas dessa personer, synes enligt ämbetsverkens uppfattning tilläggsersättningen böra utgå i huvudsaklig överensstämmelse med de grunder, som tillämpats på de alternativ, vilka ovan anförts såsom exempel, och under de villkor i övrigt, ämbetsverken förutsatt.

Vid anmälan av ärendet den 6 december 1929 beslöt Kungl. Maj:t, att 1925 års riksdags ovannämnda skrivelse icke skulle föranleda någon vidare åtgärd.

Jämväl vid fjolårets riksdag förekom frågan till behandling.

I en inom andra kammaren väckt motion, nr 343, hemställde nämligen herr Andersson i Stockholm m. fl., att riksdagen måtte besluta, att ersättning för nedsättning i arbetsförmågan till följd av olycksfall i arbete — s. k. livränta — skulle från och med den 1 juli 1930 utgå enligt grunder, som vore fastställda i gällande lag, oavsett om olycksfallet inträffat före gällande lags ikraftträdande, samt att vid beräknande av livräntan den arbetsförtjänst lades till grund, som under tiden 30 juni 1929—1 juli 1930 tillkommit en arbetare inom det yrke, där skadan skedde, och i den ort, där den skadan inträffat.

Sedan andra lagutskottet, som behandlade motionen, inhämtat yttrande i ärendet från riksförsäkringsanstalten, anförde utskottet uti sitt i anledning av motionen avgivna yttrande, nr 19:

Riksförsäkringsanstalten har förklarat sig anse, att ett genomförande av motionärernas förslag icke kan sättas ifråga. Bortsett från att det måste möta synnerligen stora praktiska svårigheter att fastställa arbetsförtjänsten på sätt i motionen föreslagits, skulle enligt anstaltens mening kostnaderna för en enligt dessa grunder vidtagen höjning av ersättningen säkerligen bliva högst betydande.

Ett realiserande av motionärernas förslag skulle för övrigt innebära, att

enskilda försäkringsbolag skulle förpliktas att utgiva ersättning till avsevärt högre belopp än som legat till grund för premieberäkningen.

Utskottet tillåter sig hemställa att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

Utskottet. Sedan 1925 års riksdag hemställt om utredning, huruvida och i vilken omfattning tilläggsersättning borde beredas innehavare av sådana livräntor, som avses i förevarande motion, har, såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen, sådan utredning verkstälts av riksförsäkringsanstalten och pensionsstyrelsen. I sitt i ärendet avgivna utlåtande hava ämbetsverken av principiella skäl avstyrkt, att särskilda åtgärder vidtoges för att framför andra understödja innehavare av ifrågavarande livräntor. Ämbetsverken hava emellertid utarbetat vissa alternativa förslag till frågans lösning. Utmärkande för samtliga dessa förslag är, att de icke förmå skänka rättvisa åt alla livräntetagare utan, såsom av utredningen framgår, mera oberäkneligt komma att bringa hjälp åt vissa grupper men lämna andra utan bistånd.

I den föreliggande motionen hava motionärerna icke anvisat några utvägar, som skulle kunna läggas till grund för en ny utredning med utsikt att leda till en rättvis lösning av det spörsmål, som beröres i motionen.

Med hänsyn härtill får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 20 februari 1931.

På andra lagutskottets vägnar:

K. G. WESTMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Westman, von Sydow**, *Hagman, Frändén*, fröken *Hesselgren* samt herrar *Gustaf Tamm, Norman* och *Olof Carlsson**;

från andra kammaren: herrar *Magnusson* i Kalmar, *Magnusson* i Skövde*, *Hage, Wallerius, Olovson* i Västerås, *Aronson, Gardell* i Gans och *Osberg**.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Hagman, Norman, Olof Carlsson, Magnusson* i Kalmar, *Hage* och *Olovson* i Västerås, vilka ansett, att utskottet bort tillstyrka motionen.